

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/103/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7518203102
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7518203102.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu Y. X., B. XX.X.XXXX, Č., U. XXX/XX, zast. Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou, Advokátska kancelária, Považská Bystrica, Zakvášov 1519/55 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, a.s., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Advokátska kancelária, Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 85,19 eur istiny s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 10Csp/127/2018-59 z 22.11.2018 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 85,19 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 85,19 eur od 22.3.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu 100% trov konania proti žalovanému s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

2. Žalobca podaným návrhom na vydanie platobného rozkazu žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 85,19 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 85,19 eur od 22.03.2017 do zaplatenia, ako aj náhradu trov tohto konania.

3. Svoj návrh odôvodnil tým, že dňa XX.XX.XXXX žalovaný ako spotrebiteľ uzatvoril so žalobcom ako veriteľom žiadosť/ zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorého bolo poskytnutie úveru v sume 690 eur, pri splatnosti 42 mesiacov s mesačnou splátkou 36,97 eur vrátane úrokov. Celková čiastka ktorú musel dlžník zaplatiť činila sumu 1.552 eur. V zmluve bola dohodnutá predpokladaná RPMN vo výške 70,01%, ročná úroková sadzba úveru 70,01% a priemerná RPMN za úver 46,30%, poskytnutá čiastka revolvingu v sume 363,78 eur. Žalovaný následne úver schválil tak, že poskytol žalobcovi sumu 540 eur so splatnosťou 42 mesačných splátok v sume 28,94 eur, teda celkovo 1.215,48 eur, pri RPMN 69,63%, ročnej úrokovej sadzbe úveru 70,04% a priemernej RPMN za úver 46,30%. Súčasťou zmluvy bola aj dohoda o poskytnutí služby, na základe ktorého sa žalobca zaviazal žalovanému uhradiť sumu 99,33 eur podľa zmluvy, podľa oznámenia sumu 77,62 eur.

4. Žalovaný pred zavretím zmluvy žalobcovi neposkytol informácie vyžadované zákonodarcom v zmysle § 9 o spotrebiteľských úveroch vo forme štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, a teda porušil právnu úpravu už pred uzatvorením zmluvy. V zmluve absentuje aj údaj o termíne konečnej

splatnosti, rozdelenie splátok na istinu, úrok a iné poplatky, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažností. Žalobcovi bol tak poskytnutý úver vo výške 1.500 eur, s 70,01% ročným úrokom, RPMN vo výške 67,73%, priemernej RPMN vo výške 46,30%, ktorý sa zaviazal žalobca zaplatiť v 42 mesačných splátkach v sume 80,37 eur, čím celková čiastka splatná spotrebiteľom činila sumu 3.375,54 eur. Odplata za poskytnutie služieb obsiahnutých v takejto Dohode sa stala splatnou dňa, kedy bol žalobcovi poskytnutý úver a žalobca reálne od žalovaného obdržal sumu 462,38 eur. Žalobca v dobrej viere, pravidelne mesačne od uzatvorenia zmluvy žalovanému vyplatil sumu 547,57 eur. Vzhľadom na to, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentujú základné náležitosti takejto zmluvy, ktoré má mať a to podľa § 9 ods.2 písm.: ,f, g, i, j, k, l, preto žalobca považuje túto zmluvu podľa § 11 ods. 1 predmetného zákona ako bezúročnú a bez poplatkov a preto žiada súd, aby zaviazal žalovaného na plnenie v zmysle podaného žalobného návrhu, teda vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi ako aj nahradiť mu trovy konania.

5. Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že právny vzťah medzi stranami je potrebné posúdiť podľa ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej v texte aj ako „OZ“), ďalej podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch zákonníka (ďalej v texte aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“), zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, a to v zneniach účinných ku dňu spísania úverovej zmluvy.

6. Vychádzajúc z § 52 ods. 1, 2, 3, 4 OZ, § 1, § 2 písm. d/, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 3a ods. 1 č. 87/1995 Z.z. Nariadenia vlády, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, súd preskúmal sporovými stranami uzavretú úverovú zmluvu a dospel k jednoznačnému záveru, že neobsahuje obligatórne náležitosti, ktoré predpisuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ku dňu, kedy bola táto zmluva uzavretá. Už po prvom preskúmaní zmluvy mal za zjavné, že úroky z úveru ako aj RPMN sú dohodnuté v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Podľa zverejnených priemerných úrokových sadziieb (na webovom sídle Národnej banky Slovenska: <http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/udajove-kategorie-sdds/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-obchodnych-bank>) poskytnutých pre spotrebiteľské úvery v rozhodujúcom období (t.j. ku dňu 15.05.2014, kedy bola uzavretá úverová zmluva) v kategórii Nové úvery pre domácnosti, pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou 1-5 rokov činila úroková sadzba hodnotu 10,71% ročne. V zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba 70,01% čo je zjavne v rozpore s dobrými mravmi. Rovnaká situácia je aj v prípade ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorá priemerne podľa údajov zverejnených na webovom sídle ministerstva financií pre 2 štvrtrok roku 2014 činila pre úvery do 1500 eur bez zabezpečenia so splatnosťou do 5 rokov výšku 44,06%, a v zmluve bola dohodnutá RPMN vo výške 70,04%, pričom už len pri pomere takto uvedených veličín je zrejmé, že nie je dodržané ustanovenie §3a ods. 1 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky o maximálnej možnej odplate za spotrebiteľský úver.

7. Čo sa týka uvedenia doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, urobil záver, že uvedenie v zmluve, že ide o 42 mesiacov, je sporné a napísané veľmi všeobecne a nedá sa presne definovať bez pracného počítania a komplikovaného výpočtu s použitím kalendáru. V tomto konkrétnom prípade sa v zmluve nenachádzajú základné informácie o poskytnutom spotrebiteľskom úvere, ktoré žalovaný dostať mal, a to podľa dikcie § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom tieto informácie musia byť dostupné a známe v čase uzatvárania záväzku a musia byť pre konečného spotrebiteľa zrozumiteľné a bez zbytočných neznámych, či príliš odborných pojmov. Tieto údaje sa nachádzajú až v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa XX.XX.XXXX, ktoré bolo zjavne dlžníkovi odovzdané neskôr, nakoľko žiadosť bola spísaná dňa XX.XX.XXXX. Podľa údajov vyplývajúcich z danej zmluvy, deň splatnosti prvej splátky resp. deň splatnosti nasledujúcich splátok je ponechaný na jednostrannom určení zo strany veriteľa, tak ako to vyplýva z dikcie čl.2.1 zmluvných dojednaní. V tomto prípade mal súd za to, že je narušená rovnováha práv a povinností zmluvných strán, ktorá je typická pre subjekty spotrebiteľských vzťahov, ktoré sú zároveň subjektmi občianskoprávných vzťahov, pre ktoré je charakteristická základná zásada rovnosti strán v hmotnoprávnom vzťahu. Povinnosťou predávajúceho je to, aby oboznámil zákazníka so všetkými podmienkami pôžičky, vrátane všetkých ekonomických aspektov, ktoré by mali mať vplyv na rozhodnutie uzavrieť zmluvu o úvere, pričom predávajúci nesmie zneužiť dominantnejšie postavenie v tomto vzťahu, pričom na predmetných zmluvách tieto praktiky vykonáva žalobca na vopred pripravených, predtlačенých formulároch, kde sa jednotlivé náležitosti zmlúv, ktoré sa menia podľa potreby, vpisujú rukou, do ktorých spotrebiteľ nemôže zasiahnuť. Tieto informácie sa nachádzajú až v oznámení veriteľa

o schválení úveru dlžníkovi, avšak tento list má len informačnú hodnotu a tieto vyššie uvedené údaje musia byť súčasťou zmluvy. Jednotlivé náležitosti schváleného úveru sú do zmluvy vpísané rukou, v ťažko čitateľnom tvare a podľa názoru súdu boli vpísané až dodatočne.

8. Žalovaný pri podpise zmluvy vložil do tejto zmluvy aj ďalšiu zmluvu a to dohodu o poskytnutí služby uvedenú v bode 8.1 - 8.6 zmluvy. Konštatoval, že napriek grafickému oddeleniu tejto zmluvy, je súčasťou tejto zmluvy, nespôsobuje to jeho samostatnú povahu a túto zmluvu je nutné chápať ako zmluvu súčasťou zmluvy o úvere. Jej podstatou je to, že ide o ďalšie náklady spojené s poskytnutím úveru, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, pričom úhradu tohto poplatku si žalovaný vopred zabezpečil tak, že žalovanému poskytol úver vo výške zmenšenej o tento poplatok, pričom takáto služba ešte ani nemohla byť využitá a zo zmluvy nemožno zistiť akým spôsobom bol tento poplatok vypočítaný. V tomto prípade ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá bola aj vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to Rozsudkom Okresného súdu v Prešove, pod sp.zn.:17C/56/2016 zo dňa 15.07.2016. Vzhľadom na túto skutočnosť sa mal žalobca zdržať používania tejto podmienky resp. podmienky s rovnakým významom, a pokiaľ túto podmienku využívať upustiť od jej využívania. Žalovaný sa teda dopustil porušenia ustanovení § 53a Občianskeho zákonníka.

9. Citujúc znenie § 53a ods. 1, 2 OZ, poukazujúc aj na dobré mravy k problematike dobrých mravov sa vo svojej rozhodovacej činnosti vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, keď vo svojom rozhodnutí sp. zn.: 3Cdo/173/2003.

10. Zdôraznil, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009). Odkázal aj na závery obsiahnuté v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 3Co/114/2014.

11. Citujúc znenie čl. 10 ods. 1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, § 7 ods. 1-5, § 8 ods. 1 písm. d/, § 8 ods. 3, 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa konštatoval, že zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník, bola prebratá aj smernica Rady č. 93/13 EHS z 5.4.1993 o nekalejch podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

12. Túto smernicu je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcim režim spotrebiteľských zmlúv. Účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť len keď súd má právomoc zhodnotiť nepríjemné podmienky z úradnej povinnosti, čiže určiť, či je podmienka nepríjemná, lebo iba takto je možné chrániť spotrebiteľa pred záväzkom voči nečestnej podmienke. Urobil záver, že žalovaný ako veriteľ sa dopustil používania nekalej obchodnej praktiky (táto skutočnosť je známa súdu z rozhodovacej činnosti), spočívajúcej v tom, že poplatok za poskytnutie úveru je splatný dňom uzavretia úverovej zmluvy a o tento poplatok sa automaticky ponízuje výška poskytnutého úveru, nakoľko si tento poplatok veriteľ automaticky započíta, a odplata za poskytnutý úver je naopak vypočítavaná zo žiadanej výšky úveru a zo zmluvy nevyplýva spôsob ako bol tento poplatok za úver resp. revolving dojednaný. Súd v tomto prípade dodáva, že v zmluve je uvedený iný poplatok, ako v samotnom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.

13. Vychádzajúc z § 451 ods. 1, 2, § 455 ods. 1, 2 Obč. zák. na základe uvedeného mal súd za to, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, pretože nespĺňa požadované náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a tento zákon s absenciou týchto náležitostí spája túto sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalobca prijal z podpísanej zmluvy o úvere na svoj účet od žalovaného sumu 547,57 eur, vykonal úhrady v prospech žalovaného v sume 462,38 eur. Vzhľadom na uvedené tak je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 85,19 eur, nakoľko toto plnenie žalobca vykonal v prospech žalovaného bez právneho dôvodu, preto súd posúdil tento nárok žalobcu ako bezdôvodné obohatenie.

14. Citujúc znenie § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 OZ, ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 v platnom znení zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úrokov z omeškania, tak ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia. Súd rozhodol podľa § 262 C.s.p. o trovách konania tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške trov konania sa rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktoré vydá súdny úradník.

15. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný.

16. Poukázal na to, že ako dôvod rozhodnutia súd uviedol, že úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere je bezúročný, lebo strany zmluva neobsahuje termín splatnosti a dobu trvania zmluvy. Pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru uviedol, že táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle úniijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 s odkazom aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v uznesení sp.zn. 3Cdo/146/2017.

17. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úniijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úniijného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmito údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Túto skutočnosť potvrdila aj zmena zákona č. 129/2010 Z.z. od 01.05.2018. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti.

18. Podporne poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C/42/15. Poukázal aj na záver Krajského súdu v Prešove v rozsudku sp.zn. 13Co/111/2014.

19. Žalovaný namietal aj závery súdu o tom, že v zmluve sa neuvádza doba trvania zmluvy. Náležitosť „doba trvania zmluvy“ je v každej zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená. Konkrétne sa uvádza v článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní, podľa ktorého Táto Zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú ... Ustanovenia zmluvných dojednaní sú súčasťou zmluvy. Z článku 7 zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva informácia o tejto skutočnosti, ako aj o tom, že uzavretím zmluvy sa súčasťou vzájomného zmluvného vzťahu stávajú aj zmluvné dojednania.

20. Súd prvej inštancie ďalej ako dôvod rozhodnutia uviedol, že v zmluve bola dohodnutá neplatná výška úrokov, pretože hodnota dohodnutá v zmluve odporuje dobrým mravom. Zmluva o revolvingovom úvere je úverovou zmluvou, ktorá sa riadi (ako zmluvný typ) ustanoveniami Obch. zák.. Vzhľadom na to, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, vzťahujú sa na ňu aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia OZ o spotrebiteľských zmluvách. Otázka výšky úrokov, súladu úrokov so zákonom a právnych dôsledkov dohodnutia úrokov odporujúcich zákonu sa preto musí posudzovať tiež v intenciách vyššie uvedených právnych predpisov. Základná regulácia úrokov vyplýva z ustanovenia § 502 ods. 1 Obch. zák., ktorý obsahuje reguláciu záväzku platiť úroky, úpravu situácie ak si strany výslovne nedohodli výšku úrokov v zmluve a úpravu situáciu, ak si strany dohodli v zmluve úroky vyššie, než je prípustné na základe alebo podľa zákona. Súd prvej inštancie postupoval nesprávne a dospel k nesprávnemu právnenému záveru o neplatnosti uzavretej úverovej zmluvy v časti úrokov. V zmysle hore citovaného zákonného ustanovenia nie je možné dospieť k záveru o neplatnosti celej úverovej zmluvy, ale len k záveru, že by dlžník z úverovej zmluvy bol povinný platiť úroky vo výške najviac prípustnej podľa alebo na základe zákona. Ak súd prvej inštancie bol schopný určiť, že výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi (čo bolo dôvodom posúdenia úverovej zmluvy ako neplatnej v tomto prípade), potom logicky je a musí byť spôsobilý určiť, kde (od akej hodnoty) dochádza k rozporu s dobrými mravmi. Vyslovenie neplatnosti celej úverovej zmluvy odporuje zákonu aj preto, že v prípade, ak si strany výšku úroku nedohodnú, podľa zákona nejde o neplatnú zmluvu, pretože v takom prípade by dlžník mal platiť len úroky požadované bankami. Vytýkal súdu, že neposúdil prejednávánú vec podľa príslušných zákonných ustanovení a dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti celej úverovej zmluvy, že neposúdil prejednávánú vec správne ani podľa ustanovení OZ a dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti úverovej zmluvy a o vzniku bezdôvodného obohatenia. Vytýkal rozsudku tiež to, že súd neposudzoval výšku úrokov podľa príslušného zákonného ustanovenia, ale namiesto toho odkazuje na priemerné úrokové sadzby bánk. K takémuto postupu zákon súd neopravňuje. Výška odplaty za úver poskytnutý

na základe spotrebiteľskej zmluvy s poradovými číslami bola upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 OZ. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Namietal súdom uvádzané dôvody o tom, že žalovaný mal postupovať nekalým spôsobom, keď si uplatnil poplatok za uzavretie zmluvy a ktorý bol splatný v deň poskytnutia úveru. Okrem vecne nedôvodných záverov, poukázal nato, že tento záver a posúdenie súdu (uvádzané v bode 31) nemá s prejednávanou vecou nič spoločné a žalovaný si žiadny poplatok za poskytnutie úveru neuplatnil. Odôvodňovanie rozhodnutie vecne, skutkovo a obsahovo nesúvisiacimi tvrdeniami a závermi spochybňuje samotný spôsob rozhodnutia súdu a zachovania princípu rovnosti sporových strán. Na základe uvedeného, žalovaný napadol rozsudok z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a záverov a pre nesprávne právne posúdenie, teda podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) C.s.p.. Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutej časti a o veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne v časti, v ktorej jej bolo vyhovené a žalovanému prizná právo na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie.

21. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že rozhodnutie súdu považuje za správne a dostatočne zdôvodnené, že rozhodnutie obsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu a z uvedených dôvodov považoval odvolanie žalovaného za neodôvodnené a účelové. Citujúc znenie § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poukazuje na § 43a a nasl. OZ, citujúc aj bod 13 návrhu (žiadosti) zmluvy, poukázal na to, že v oznámení o schválení úveru má aj podľa vyjadrenia samotného žalovaného z 10.10.2018 výlučne informatívny charakter. K vyjadreniu žalovaného, že predmetné oznámenie by malo byť tiež potvrdením zmluvne dojednaných ustanovení s týmto vyjadrením sa nestotožnil, nakoľko v predmetnom oznámení sú uvedené úplne nové, resp. iné údaje ako boli v žiadosti (návrhu) žalobcu na uzavretie zmluvy, najmä po dátume splatnosti prvej splátky, o dátume poslednej splátky, ktoré údaje sú obligatornými zákonnými náležitosťami samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zdôraznil, o.i., že o spôsobe uzavretia zmluvy v neprospech spotrebiteľa tvrdil aj skutočnosť, že podľa bodu 2.1 zmluvných dojednaní, ktoré nie sú ani podpísané a sú písané takmer nečitateľným drobným písmom, má žalobca vopred súhlasiť s tým, aby žalovaný veriteľ schválil iné parametre požadovaného úveru ako uviedol žalobca v žiadosti, čo samo o sebe je odmietnutím návrhu v zmysle § 44 ods. 2 OZ bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností žalovaného a tiež mal žalobca vopred súhlasiť s tým, aby bol termín splatnosti splátky v prípade akceptácie návrhu zo strany žalovaného stanovený jednostranne žalovaným na bližšie nekonkretizovaný deň (medzi v poradí 1. až 15. dňom) a teda žalobca sa tak vopred vzdal práva poznať konkrétny deň splatnosti splátok ako jednej zo zákonných náležitostí zmluvy. Poukázal na to, že celková výška úveru RPMN taktiež obligatorná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala byť žalobcovi (jednostranne) oznámená žalovaným podľa čl. 2 bod 2.2 zmluvných dojednaní. Čo sa týka výšky úrokov dlžník (žalobca) sa má zaviazat' vopred platiť úroky uvedené nie v bode 5 žiadosti, ale v bode 6 žiadosti, ktoré ale nesmel vyplniť (na tlačive žiadosti je poznámka nevypĺňajte) a dopĺňal ich následne veriteľ (žalovaný) a výšku týchto úrokov mal opäť následne len (jednostranne) oznámiť spotrebiteľovi (žalobcovi). Ďalej, citujúc čl. 2 bod 2.2 zmluvných dojednaní, tak mali byť konkrétne obligatorné zákonné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy, na ktorých sa mali zmluvné strany ako výsledok konsenzu a teda ich zhodného súhlasu prejavu vôle písomne dohodnúť, len jednostranne určením žalovaným a tento ich mal následne len oznámiť žalobcovi.

22. Uviedol, že dňa X.X.XXXX žalobca podpísal predtlačný formulár (vyhotovený žalovaným) na uzavretie zmluvy, ktorý v bode 5 obsahoval údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere s poznámkou „vyplňte“ (hoci ho evidentne vyplnil sám žalovaný) a v bode 6 obsahoval údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere s poznámkou „nevypĺňajte“, ktoré až následne dňa XX.X.XXXX doplnil (dopísal) taktiež žalovaný a ktoré údaje v bode 6 oproti údajom v bode 5 sa okrem počtu splátok a priemernej RPMN za úver nezhodovali v ničom (na uvedené sme poukázali v žalobe zo dňa 11.5.2018 v bode 1 až 3) a v bode 6 bol oproti bodu 5 doplnený nový údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania 5,25 %. Predmetné zmeny a doplnenia v bode 6 potom spôsobili právny následok (§ 44 ods. 2 OZ) odmietnutia návrhu žalobcu zo strany žalovaného a následne išlo už o nový návrh zo strany žalovaného, pričom žalovaný v spore nepreukázal akceptáciu jeho nového návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalobcu. Nečinnosť a mlčanie žalobcu pritom za akceptáciu nového návrhu (žalovaného) považovať nie je možné (§ 44 ods. 1 OZ). Konkrétne (zákonné) náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy - najmä termín splatnosti splátok, termín konečnej splatnosti úveru a RPMN, na ktorých sa mali zmluvné strany ako výsledok ich konsenzu a teda ich zhodného súhlasného prejavu vôle dohodnúť, boli len jednostranne určené žalovaným (čo nemožno považovať za dojednanie zmluvných strán - dvojstranný právny úkon)

a teda nedošlo k písomnej obojstrannej dohode zmluvných strán na týchto povinných náležitostiach spotrebiteľskej úverovej zmluvy, čo spôsobuje ex lege bezúročnosť úveru a jeho bezpoplatkovosť. Tvrdenie žalovaného, že termín konečnej splatnosti úveru predstavuje takú náležitosť, ktorá nemôže a nikdy nemohla byť dôvodom pre bezúročnosť úveru, považoval za nesprávnu a v absolútnom rozpore s obligatónnymi náležitosťami § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy). Žalovaný nesprávne a účelovo na podporu svojich tvrdení poukazuje na zmenu zákona č. 129/2010 Z.z. účinného od 1.5.2018, ktorého zmena má preukazovať správnosť jeho právneho názoru, že termín konečnej splatnosti nikdy nebol obligatónnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy o úvere. Ide ale o subjektívnu predstavu a želanie žalovaného a z požiadavky právnej istoty právneho poriadku vyplýva, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia pôsobia iba do budúcnosti a nie do minulosti. Zároveň poukázal na zmätočnosť vo vyjadreniach žalovaného, keď tento v podanom odpore zo dňa 6.6.2018 v bode 1. písm. a/) v 2. odseku uvádza, že „Deň splatnosti poslednej splátky úveru je dňom konečnej splatnosti úveru, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia.“ a v 5. odseku uvádza: „Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru zaslanom dlžníkovi. Predmetné Oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky.“ a v podanom odvolaní už dokonca popiera potrebu uvádzania termínu konečnej splatnosti úveru.

23. Pokiaľ v prípade podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaný odkazuje na Zmluvné dojednania (ktoré by podľa čl. 7 Úverovej zmluvy, mali tvoriť jej neoddeliteľnú prílohu), uviedol, že Zmluvné dojednania ani neboli podpísané. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/396/2014 zo dňa 10.02.2015, v ktorom súd skonštatoval, že Obchodný zákonník v ust. § 273 ods. 1 uvádza, že časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. Úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku však podobné ustanovenie ako v § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka neobsahuje, okrem ust. § 788 ods. 3 Občianskeho zákonníka v prípade poistnej zmluvy. Časť zmluvy, uzavretá podľa Občianskeho zákonníka, preto (okrem poistnej zmluvy) nemôže byť určená púhym odkazom na obchodné podmienky. Rovnako tento záver platí aj o zmluve spotrebiteľskej, ktorá je svojou povahou zmluvou občianskoprávnou. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v ostatných prípadoch zmlúv uzavretých podľa Občianskeho zákonníka (vrátane spotrebiteľskej zmluvy) je vylúčené, aby sa všeobecné zmluvné podmienky bez ďalšieho stali súčasťou zmluvy. Z toho preto plynie, že v prípade, pokiaľ zmluvné strany sa dohodnú na tom, že pre daný zmluvný vzťah sa budú aplikovať dojednania obsiahnuté v obchodných podmienkach, tieto sa nemôžu bez ich podpísania zmluvnými stranami stať súčasťou zmluvy, preto pre dodržanie podmienky písomnej formy zmluvy je nutné, aby takéto obchodné podmienky boli účastníkmi zmluvného vzťahu podpísané. Taktiež poukazujeme aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30.11.2011, sp. zn. 2Cdo 245/2010, v zmysle ktorého „Ak nie sú obchodné podmienky podpísané, dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté a pre ktoré zákon vyžaduje písomnú formu, sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné.“ Vzhľadom na vyššie uvedené ako aj vzhľadom na ustanovenie § 40 OZ máme za to, že podstatné a zákonné náležitosti neboli písomne dojednané ani v Úverovej zmluve a ani Zmluvných podmienkach.

24. Pokiaľ ide o Dohodu o poskytnutí služieb, túto považoval za neplatnú v zmysle § 37 ods. 1 OZ, § 39 a § 53 OZ, nakoľko boli žalobcovi zo strany žalovaného tieto „doplňkové služby“ nanútené a nedošlo k slobodnému prejavu vôle zo strany žalobcu, tieto služby neboli individuálne so žalobcom dojednané a žalovaný opak nepreukázal a táto dohoda sa prieči aj dobrým mravom. Žalobca mal na základe predmetnej dohody zaplatiť sumu 99,33 eur (reálne to bolo 77,62 eur - na čo súd v rozsudku, v bode 31 správne poukázal) a to za to, že si môže za splnenia konkretizovaných podmienok odložiť maximálne tri splátky v celkovej sume (86,82 eur) takmer sa rovnajúcej výške samotného poplatku, avšak tieto tri splátky by musel aj tak následne zaplatiť. Je pritom zrejmé, že poplatok mal žalobca vopred (už pri poskytnutí úveru) zaplatiť aj v prípade, že by reálne k poskytnutiu žiadnych „služieb“ zo strany žalovaného počas trvania zmluvného vzťahu nedošlo a teda žalobca by reálne takéto „protiplnenie“ za svoje platby ani nemusel dostať. Je pritom zrejmé, že poplatok mal žalobca vopred (už pri poskytnutí úveru) zaplatiť aj v prípade, že by reálne k poskytnutiu žiadnych „služieb“ zo strany žalovaného počas trvania zmluvného vzťahu nedošlo a teda žalobca by reálne takéto „protiplnenie“ za svoje platby ani nemusel dostať. Žalovaný žalobcovi „vnútil“ aj iný úkon ako ten, ktorý bol pri podpise Úverovej zmluvy vo sfére záujmu žalobcu, ktorý len podpisoval žalovaným vopred pripravené formulárové zmluvy, bez možnosti zasiahnuť do ich obsahu, pričom žalovaný v spore nepreukázal individuálne

dojednanie týchto ustanovení. Žalovaným vopred pripravené a predtlačené inkorporačné klauzuly o prehláseniach žalobcu o dobrovoľnosti služieb nie sú dôkazom o individuálnom dojednaní (žalobca nemal možnosť znenie týchto klauzúl ovplyvniť). Predpokladal, že súdu je z jeho vlastnej činnosti známe, že spotrebiteľia o takýto druh služby žalovaného reálne „nežiadali“, avšak keby predpripravenú formulárovú žiadosť o uzavretie takejto dohody nepodpisali, úver by im nebol poskytnutý a teda nemali možnosť takéto „služby“ odmietnuť. Na podporu svojho záveru poukázal na rovnaké závery Krajského súdu v Prešove v rozsudku č.k. 19Co/197/2017 zo dňa 26.04.2018 a Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 15Co/39/2016 z 23.02.2016. Pokiaľ ide o dojednanie zmluvných strán (bod 8.4 Úverovej zmluvy) ohľadom započítania predmetných poplatkov ku dňu poskytnutia úveru ide opäť o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko takéto dojednanie bolo predpripravené na zmluvnou formulári a je obsiahnuté tiež v Zmluvných dojednaniach a teda žalobca nemal reálnu možnosť ovplyvniť obsah takéhoto dojednania. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/130/2017 z 28.11.2017, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 10C/53/2016-38 z 23.05.2017 a ktorým súd určil, že predmetné ustanovenie o odplate a jej splatnosti a započítaní je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Navyiac, v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR č.k. 6Sžo 21/2013 z 27.11.2013, ak veriteľ do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky, ide o postup v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe - k poskytnutiu úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku a súčasne ju zakazuje. Ohľadne odkazu žalobcu na závery Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 uviedol, že výklad obsiahnutý v rozsudku bol v určitom období po vydaní rozsudku aplikovaný v rozhodovacej činnosti súdov vo veciach vyplývajúcich zo spotrebiteľských záväzkových vzťahov. Po prehodnotení výkladu bolo konštatované, že Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách v spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Nevyjadroval sa k výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch. Súdom aplikované ustanovenia o spotrebiteľských úveroch sú odlišné od ustanovení smernice č. 2008/48/ES (článok 10, odsek 2 písmeno c) a článok 10, odsek 2 písmeno h)) a nakoľko súd aplikoval vnútroštátny zákon o spotrebiteľských úveroch a nie smernicu č. 2008/48/ES, výklad dotknutých ustanovení smernice Súdny dvorom EU vo veci C-42/15 nemá vplyv na rozhodovaciu činnosť v spore. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ (C-52/84, C-91/92, C-397/01) na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami, v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúceho v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti sa ako také nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci, v danom spore dodávateľ proti spotrebiteľovi. Z uvedených dôvodov v predmetnom spore rozsudok Súdneho dvora Európskej únie číslo C-42/15, nemá vplyv na právne posúdenie veci vnútroštátnym súdom. Navyše, text právneho predpisu Slovenskej republiky síce nemôže ísť proti textu smernice, ale môže ísť nad jej rámec, čo bol aj tento prípad.

25. Pokiaľ žalovaný poukazuje na aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2017 (bod 24 odôvodnenia) v súvislosti s požiadavkou na eurokonformný výklad zákona vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti poukázal na žalobcom citované rozhodnutie a to „Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem“. Aj keď žalovaný poukázal na zmenu zákona č. 129/2010 Z.z. účinného od 1.5.2018, kde bola náležitosť „konečná splatnosť úveru“ vypustená, poukazujeme na znenie zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy, kedy doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti boli obligatórnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy o úvere, pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Predmetná zmluva bola uzatvorená v roku 2014, teda 3 roky pred uvedenou novelou a táto sa teda na predmetnú zmluvu nemôže aplikovať. Tvrdenie žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie neposúdil vec podľa príslušných zákonných ustanovení a dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti celej úverovej zmluvy považoval za nedôvodné, nakoľko súd v rozsudku k takémuto názoru nedospel, ale vyhodnotil uzatvorenú úverovú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov. Mal za to, že zákon o SÚ nevyžaduje, aby podmienky, ktoré vyplývajú z ust. § 11 ods. 1, boli splnené kumulatívne pre vyslovenie záveru, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a stačí, ak zmluva neobsahuje len niektorú z uvedených náležitostí, aj keď v žalobe poukazovali na absenciu aj ďalších náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

26. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto veci považoval za správne, súd správne vyhodnotil, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného, ktoré je povinný vrátiť žalobcovi a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Žalobca žiadal priznať náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

27. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na dôvody ktoré v celom rozsahu odkazuje, pretože dôvody sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalovaným. Žalovaný v odvolacom konaní uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p., t.j. že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

28. Ani jeden z vyššie uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

29. Odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a neboli spôsobilé privodiť jeho zmenu.

30. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje a predovšetkým poukazuje na záver súdu, že úroky z úveru, ako aj ročná percentuálna miera nákladov sú dohodnuté v hrubom rozpore s dobrými mravmi, že v zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba 70,01%, čo je zjavne v rozpore s dobrými mravmi a že rovnaká situácia je aj v prípade ročnej percentuálnej miery nákladov, že v zmluve bola dohodnutá RPMN vo výške 70,04% a že už len pri pomere takto uvedených veličín je zrejmé, že nie je dodržané ust. § 3a ods. 1 nariadenia vlády SR o maximálnej možnej odplate za spotrebiteľský úver. Odvolací súd v celom rozsahu odkazuje predovšetkým na záver súdu, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ust. § 39 OZ, na § 3 OZ o dobrých mravoch, že dohoda o výške úrokov nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný a že o takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.

31. Už len z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

32. K správnym dôvodom je potrebné dodať, že v prejednávanej spore ide o spotrebiteľský vzťah, že výška úrokovej sadzby z úveru, ktorá bola podľa zmluvy 70,01% ročne pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných peňažnými ústavmi s dobou splácania do jedného roka je v danom prípade viacnásobne vyššia ako priemerný úrok, za ktorý za obdobných podmienok banky úver poskytovali, že je v rozpore s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu niekoľkonásobne prevyšujúcu priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami, že zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc, že dohoda o odplate za úver je neplatná podľa § 39 Obč. zák. a z uvedených dôvodov žalobcom poskytnutý úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

33. Odvolací súd dodáva, že od 1.6.2010 došlo k zmene v § 53 ods. 6 Obč. zák., z ktorého vyplýva, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov nesmie odplata podstatne prevyšovať obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v rámci novelizácie uvedeného zákonného ustanovenia bolo navrhované úplné iné znenie tohto zákonného ustanovenia a to tak ako bolo v konečnom dôsledku prijaté. V súvislosti aj s novelizáciou zákona o spotrebiteľských úveroch bol zákonom č. 129/2010 zrušený administratívny strop odplaty pri spotrebiteľských úveroch spolu so zrušením zákona č. 258/2001 Z.z. Napokon prijaté znenie § 53 ods. 6 Obč. zák. bolo odôvodnené tým, že ide o spresnenie údajovej bázy - ukazovateľa z ktorého sa vychádza pri poskytovaní primeranosti odplaty za spotrebiteľský úver. Túto údajovú bázu pokiaľ ide o výšku odplaty, lehoty splatnosti, spôsob zabezpečenia, objemy poskytnutých úverov na finančnom trhu poskytujú hlásenia zverejňované štvrťročne Ministerstvom financií SR na základe hlásených subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Takýmto spôsobom bolo referenčné kritérium, podľa ktorého sa mohla posudzovať primeranosť zo

sektoru bánk prenesená na sektor finančného trhu ako taký, teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom, a to pri absencii akýchkoľvek pravidiel odplaty a jej stropu. To však neznamená, že by súd aj v takomto prípade nemal možnosť posudzovať aj takýto úverový vzťah, ktorý sa dotýka uvedených úrokov v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka v spojení aj s § 3 Občianskeho zákonníka. Bolo preto možné aj v danej veci na základe ustálenej judikatúry pristúpiť k posudzovaniu odplaty založenej na referenčnej báze odplaty požadovanej bankami u spotrebných úveroch v obdobných prípadoch (napr. rozhodnutie Krajského súdu Bratislava 14Co/262/2014 z 15.3.2016).

34. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok potvrdiť ako vecne správny, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nadväzoval na výrok rozhodnutia vo veci samej.

35. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

36. Žalobca mal v odvolacom konaní úspech, preto mu bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

37. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).